

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Kamily Balounové a soudců Mgr. Hany Ptáčkové a JUDr. Jindřicha Havlovce v právní věci

žalobce: **TP Insolvence, v.o.s.**, IČO 03296636
sídlem Černokostelecká 281/7, 100 00 Praha 10 - Strašnice
insolvenční správce dlužníka PROPERTY reconstruction s.r.o., IČO 27937402
sídlem Krakovská 1366/25, 110 00 Praha 1 – Nové Město
zastoupený JUDr. Markem Pume, se sídlem Černokolstecká 281/7
Praha 10, PSČ 100 00

proti
žalovanému: **Daniel Zelenka**, narozený dne 13. 8. 1975
bytem Horská 273, 542 24 Svoboda nad Úpou
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Michálkem
sídlem Bělehradská 381/126, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

o neúčinnosti právního jednání dlužníka,
o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. června 2025, č. j. 206 ICM 343/2023-43,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. června 2025, č. j. 206 ICM 343/2023-43, se potvrzuje.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 12 140 Kč k rukám advokáta JUDr. Marka Pume, do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Ve výroku uvedeným rozsudkem Městský soud v Praze určil, že splátky půjček provedené dlužníkem PROPERTY reconstruction s.r.o. (dále jen dlužník) ve prospěch žalovaného Daniela Zelenky (dále jen žalovaný), jež byly vyplaceny dne 12.11.2019 ve výši 50 000 Kč, dne 2.12.2019 ve výši 50 000 Kč, dne 13.12.2019 ve výši 200 000 Kč, dne 6.1.2020 ve výši 250 000 Kč, dne

17.1.2020 ve výši 85 000 Kč, dne 31.1.2020 ve výši 100 000 Kč, dne 21.4.2020 ve výši 100 000 Kč, dne 20.7.2020 ve výši 50 000 Kč a dne 15.3.2021 ve výši 150 000 Kč jsou neúčinným právním jednáním v insolvenčním řízení vedeném tamním soudem pod sp.zn. MSPH 92 INS 143/2022 (bod I. výroku), uložil žalovanému povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníka částku 1 035 000 Kč, (bod II. výroku), uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci TP Insolvence, v.o.s. (dále též insolvenční správce nebo žalobce) náhradu nákladů řízení ve výši 1 650 Kč (bod III. výroku) a uložil žalovanému povinnost zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze soudní poplatek ve výši 2 000 Kč (bod IV. výroku).

2. V odůvodnění tohoto rozsudku soud I. stupně zejména uvedl, že žalobou doručenou dne 14.2.2023 se žalobce (insolvenční správce) domáhal určení neúčinnosti shora popsaného právního jednání dlužníka učiněného v prospěch žalovaného v období od 12.11.2019 do 15.3.2021 a vydání nabytého peněžitého plnění do majetkové podstaty dlužníka. V žalobě uvedl, že při své činnosti z účetních dokladů zjistil, že žalovaný jakožto jednatel společnosti dlužníka poskytoval dlužníku zápůjčky na provoz společnosti, že v období od 31.5.2019 do 3.3.2021 poskytl žalovaný dlužníku celkem 14 jednotlivých zápůjček v řádech desetitísiců Kč, jež v celkovém součtu činily 1 485 000 Kč, kdy tyto následně dlužník vrátil, a to 9 bezhotovostními převody v období od 12.11.2019 do 15.3.2021, jež byly v účetnictví specifikovány jako „vrácení půjčky“ a dlužník jimi zaplatil žalovanému částku 1 035 000 Kč. V období od 12.11.2019 do 15.3.2021 byl žalovaný jediným jednatelem a společníkem dlužníka a byl tak ve vztahu k dlužníkovi osobou blízkou, což zakládá právní domněnku dlužníkovu úpadku v době provedení napadeného právního jednání a zároveň vylučuje aplikaci § 241 odst. 5 insolvenčního zákona (dále jen IZ). Předmětné platby žalobce kvalifikuje jako zvýhodňující právní úkon ve prospěch žalovaného ve smyslu § 241 IZ, neboť poskytnutým plněním byl žalovaný zvýhodněn oproti jiným věřitelům, kteří by v insolvenční situaci dosáhli pouze poměrného uspokojení, kdy objem přihlášených pohledávek věřitelů v insolvenčním řízení dlužníka činí 12 349 095,93 Kč a hodnota dlužníkovu majetku je výrazně nižší než hodnota jeho závazků. Žalovanému se tak v důsledku neúčinného právního jednání dlužníka dostalo na úkor přihlášených věřitelů většího uspokojení, než jaké by mu náleželo v konkursu. Pokračoval, že u dlužníka je splněna domněnka platební neschopnosti dle § 3 odst. 2 písm. d) IZ, neboť dlužník měl vícero věřitelů s peněžitými pohledávkami po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, jež neplnil po dobu delší 3 měsíců, konkr. pohledávky věřitele TEMPUS NET s.r.o. ve výši 560 835 Kč se splatností 10.11.2016 (P9), věřitele EULER HERMES SA ve výši 420 569,60 Kč se splatností dne 14.3.2017 (P6) a dále věřitele Jiřího Svobody ve výši 4 560 000 Kč se splatností dne 31.12.2020 (P8), z čehož dovozuje, že již od 15.6.2017 se dlužník nacházel v úpadku, tj. 3 měsíce po splatnosti pohledávky věřitele EULER HERMES SA, a nacházel se v úpadku též ve formě předlužení, což vyplývá z jeho účetnictví (rozvahy ke dni 31.12.2020), kdy vlastní kapitál činil zápornou hodnotu již ke dni 31.12.2019 a následně ke dni 31.12.2020, neměl dostatek finančních prostředků na financování svého podnikání a musel využívat finanční zdroje třetích subjektů.
3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že učinil nesporným, že poskytoval zápůjčky dlužníku tak, jak je v žalobě uvedeno a stejně tak nerozpíral vrácení zápůjček ze strany dlužníka. Sdělil, že tyto byly evidovány v účetnictví dlužníka a jejich účelem bylo financování provozu společnosti dlužníka, jednalo se o běžnou obchodní aktivitu, kdy takto bylo podnikání dlužníka financováno dlouhodobě, avšak odmítl, že by jednáním dlužníka byl zvýhodněn na úkor ostatních věřitelů a naopak poukázal na to, že zápůjčky poskytnuté dlužníku v období od 31.5.2019 do 23.2.2021 činily celkem 1 485 000 Kč, přičemž dlužník mu v období od 12.11.2019 do 15.3.2021 vrátil v součtu pouze částku 1 035 000 Kč. Dále žalovaný poukázal na výsledek hospodaření dlužníka ke dni 31.12.2020, kdy z účetní závěrky vyplývá, že tento výsledek hospodaření byl za uvedeně

období ziskový, z čehož je zřejmé, že dlužník neměl vícero věřitelů s peněžitými pohledávkami, jež by nebyl schopen plnit. Do úpadku se měl dlužník dostat z důvodu chování obchodního partnera, jenž ve vztahu k dlužníkovi přestal plnit své závazky a dlužník se ocitl v druhotné platební neschopnosti, v rozhodném období dlužník nebyl v úpadku a navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

4. Soud I. stupně vyšel z následujících skutkových zjištění:

- s účinky ke dni 5.1.2022 (A-2) bylo zahájeno insolvenční řízení dlužníka; usnesením ze dne 14.2.2022 (A-13) insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka, prohlásil konkurs na jeho majetek a ustanovil správce do funkce;
- výpisem z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze (oddíl C, vložka 127811) bylo ověřeno, že dlužník byl do obchodního rejstříku zapsán dne 8.8.2007 pod obchodním názvem (firmou) MEZZADRIA s.r.o. a od 20.3.2014 je zapsán pod názvem PROPERTY reconstruction s.r.o.; jeho jediným jednatelem a společníkem od 12.3.2014 až dosud je žalovaný; v období od 14.4.2016 do 11.6.2018 byl dalším společníkem dlužníka Robert William Seifert;
- přihláškou pohledávky (P6) uplatnil věřitel EULER HERMES SA v insolvenčním řízení dlužníka vykonatelnou pohledávku v celkové výši 695 961,35 Kč, jejíž jistina ve výši 420 569,60 Kč je splatná od 14.3.2017;
- přihláškou pohledávky (P8) uplatnil věřitel Jiří Svoboda v insolvenčním řízení dlužníka nevykonatelnou pohledávku v celkové výši 5 041 329,86 Kč, jejíž jistina ve výši 4 560 000 Kč je splatná od 31.12.2020;
- přihláškou pohledávky (P9) uplatnil věřitel TEMPUS NET s.r.o. v insolvenčním řízení dlužníka vykonatelnou pohledávku v celkové výši 1 269 919,93 Kč, z čehož jistina činí 560 835 Kč a je splatná od 10.11.2016;
- účetní závěrkou vyhotovenou ke dni 31.12.2020 bylo ověřeno, že finanční výsledek hospodaření činil mínus 173 000 Kč, výsledek hospodaření za finanční období činil 107 000 Kč; z rozvahy ve zkráceném rozsahu se podává, že celková aktiva i pasiva činila 9 846 000 Kč, z toho stálá aktiva 1 207 000 Kč a oběžná aktiva 8 628 000 Kč, zatímco pasiva v celkové výši sestávala ze závazků ve výši 11 993 000 Kč a dále z vlastního kapitálu v záporné výši 2 000 204 Kč;
- ze sdělení Lucie Štěpánkové ze dne 3.12.2024 se podává, že dlužníku poskytovali půjčky žalovaný, tak v době, kdy byl společníkem, i pan Seifert, v účetnictví dlužníka bylo účtováno i o půjčkách poskytovaných Jiřím Svobodou jakožto třetí osobou, kdy v účetních dokladech byly tyto půjčky vedeny na účtu 365, bylo účtováno, jak o jejich poskytování, tak o vrácení, každý rok při inventarizaci závazků a pohledávek před řádnou účetní závěrkou žalovaný odsouhlasoval stav jednotlivých půjček, půjčky se přednostně vracely Robertu Seifertovi, o čemž měl žalovaný s panem Seifertem uzavřenou dohodu, další půjčky poskytoval společnosti pan Jiří Svoboda a půjčky dřívějšího společníka Seiferta byly dle účetní evidence uhrazeny.

5. Soud I. stupně citoval § 241 odst. 1, 2 a 5 písm. b) IZ, § 22 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o.z.), uvedl, že žaloba doručená dne 14.2.2023 byla podána ve lhůtě stanovené § 239 odst. 3 IZ, že tvrzení o poskytování a vrácení zápůjček byly v daném řízení mezi účastníky nesporná (tudíž shodná), a že žalovaný je dle obchodního rejstříku osobou blízkou dlužníku (§ 22 odst. 2 o.z.), aniž by se druhého společníka jakkoliv týkalo poskytování či vrácení zápůjček v rozhodném období, z čehož dovozuje, že se na právní jednání dlužníka nemůže vztahovat výjimka uvedená v § 241 odst. 5 písm. b) IZ. Žalobu považuje za důvodnou. Soud I. stupně uzavřel, že celkové finanční prostředky ve výši 1 035 000 Kč v období od 12.12.2019 do

15.3.2021 z titulu vrácení půjčky dlužníkem žalovanému byly naplněny podmínky uvedené v § 241 odst. 1 a 2 IZ a s ohledem na poměr žalovaného a dlužníka jako osob blízkých je naopak vyloučena výjimka uvedená v 5. odst. tohoto ustanovení. Zvýhodnění žalovaného sporným právním jednáním dlužníka spočívá v přednostním uspokojení žalovaného, jenž by byl jinak jako přihlášený věřitel dlužníka v insolvenčním řízení uspokojen poměrně s ostatními věřiteli. Vracením půjček dlužníkem žalovanému tak došlo k selektivnímu uspokojení žalovaného jako jednoho z věřitelů dlužníka a tím k porušení zásady poměrného uspokojení všech věřitelů, jakožto základního principu insolvenčního práva, aniž by bylo podstatné, jaká byla celková výše půjček poskytnutých žalovaným dlužníku, na co poukazoval žalovaný s tvrzením, že provedeným finančním plněním ze strany dlužníka byl uspokojen pouze z 11 % v poměru k celkové výši dlužníku poskytnutých půjček.

6. Není podstatné ani to, v jakém poměru budou uspokojeni ostatní přihlášení věřitelé z celkového majetku, jenž je k dispozici v majetkové podstatě, když zvýhodnění spočívá v tom, že byl dlužníkem uspokojen mimo insolvenční řízení a nikoliv poměrně spolu s ostatními přihlášenými věřiteli. Pokračoval, že v řízení nebyla vyvrácena domněnka existence úpadku dlužníka v rozhodné době ve smyslu § 241 odst. 2 IZ, když z přihlášek věřitelů (P6 a P9) EULER HERMES SA a TEMPUS NET s.r.o. vyplývá, že ke dni 15.3.2017 měl dlužník vůči těmto věřitelům 2 pohledávky se splatností dne 10.11.2016 a 14.3.2017, jež jsou vykonatelné na základě pravomocných rozsudků, jež ke dni provedení sporného právního jednání ve prospěch žalovaného dlužník neplnil po dobu delší 3 měsíců po jejich splatnosti, nacházel se v úpadku ve formě platební neschopnosti, aniž by na uvedené mělo jakýkoliv vliv pozadí a okolnosti vzniku těchto pohledávek, tím spíše, jedná-li se o pohledávky vyplývající z pravomocných a vykonatelných rozsudků. Vzhledem k shora uvedenému soud I. stupně dospěl k závěru, že dlužník učinil ve prospěch žalovaného jako osoby mu blízké právní jednání v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení v době, kdy se již nacházel z úpadku ve formě platební neschopnosti, proto rozhodl ve výroku uvedeným způsobem a v souladu s § 237 odst. 1 IZ uložil žalovanému povinnost vydat peněžité plnění do majetkové podstaty dlužníka.

O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že procesně úspěšnému žalovanému (správně žalobci) přiznal 4 paušální náhrady (za podanou žalobu, za písemné podání ze dne 18.3.2025 a 2 x účast zástupce žalobce na jednáních ve věci samé) po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o.s.ř.

7. Proti tomuto rozsudku se žalovaný včas odvolal (č.l. 49, 52-54) a požadoval, aby jej odvolací soud změnil tak, že žalobu zamítne a žalobci uloží zaplatit náhradu nákladů řízení, případně, aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Předně zrekapituloval svou argumentaci v řízení a napadené rozhodnutí co do důvodů jeho vydání, namítal, že nesouhlasí s právním posouzením věci, když sporné právní jednání není zvýhodňujícím právním jednáním, jeho argumentace nesměřovala na naplnění výjimky ve smyslu § 241 odst. 5 písm. b) IZ, nýbrž na nenaplnění předpokladů neúčinnosti ve smyslu § 235 a § 241 odst. 1 IZ. Napadené rozhodnutí je ve vztahu k jeho procesní obraně nepřezkoumatelné, popřel, že by tvrzení účastníků ohledně poskytnutí a vrácení zápůjček byla nesporná, když se ze žaloby podává, že poskytl dlužníku v období od 31.5.2019 do 3.3.2021 celkem 14 zápůjček ve výši 1 485 000 Kč, jež dlužník vrátil jen v rozsahu 1 035 000 Kč v období od 12.11.2019 do 15.3.2021, za nesporné považoval uskutečnění vzájemných plateb co do jejich výše a data, nýbrž činil sporným, že odporované platby dlužníka v celkové výši 1 035 000 Kč byly vrácením zápůjček poskytnutých žalovaným dlužníku v období od 31.5.2019 do 3.3.2021. Dále namítal, že odporované platby dlužníka byly vrácením předchozích zápůjček žalovaného, jež však byly žalovaným v období od 31.5.2019 do 3.3.2021 plně nahrazeny a dokonce byla navýšena bilance zápůjček za posuzované období

žalovaným o 450 000 Kč, k čemuž zpracoval tabulku s chronologickým uspořádaným vzájemnými platbami dlužníka a žalovaného, z níž je patrné, že žalovaný odporované platby v rozsahu částky 885 000 Kč (až na poslední platbu ze dne 15.3.2021 ve výši 150 000 Kč dlužníku vrátil). Z uvedeného žalovaný dovozuje, že se jednalo ze strany soudu I. stupně o nespravedlivou aplikaci ustanovení IZ v rozporu s jeho smyslem a účelem, kdy cílem právní úpravy nemůže být zpochybnění jednání a požadování kompenzace v případech, kdy k majetkové ztrátě na straně dlužníka ani zvýhodnění věřitele nedošlo, neboť soud zkoumal pouze otázku vzniku dluhu, nikoliv jeho splnění/úhradu, kdy zamítl jím navrhované důkazy.

8. V dalším žalovaný přednáší své hypotézy (ad absurdum) a namítá, že zde nedošlo k vyššímu uspokojení věřitele (žalovaného), než by se mu dostalo v konkursu s tím, že soud I. stupně odmítl jeho procesní obranu spočívající v tom, že se žalovanému odporovaným právním jednáním nedostalo vyššího uspokojení, než jakého by se mu dostalo v konkursu, když pro něj nebylo podstatné v jakém poměru byly uspokojeny pohledávky žalovaného ani v jakém poměru budou uspokojeny pohledávky ostatních přihlášených věřitelů. Takový závěr je zcela v rozporu s § 241 odst. 1 IZ. V uvedeném pak žalovaný spatřuje nesprávné zjednodušení věci vedoucí k popření tohoto ustanovení a jeho smyslu, ačkoliv se jedná o jasně vyjádřený zákonný požadavek, jenž nebyl soudem I. stupně nijak reflektován, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V závěru odvolání žalovaný namítal, že jej soud nepoučil o nedostatku tvrzení či důkazů a nevyzval jej k jejich doplnění ani jej nepoučil ve smyslu § 118a odst. 2 o.s.ř., přičemž břemeno tvrzení a důkazní v daném ohledu stíhá žalobce.
9. Vyjádření k odvolání nebylo podáno.
10. Vrchní soud v Praze přezkoumal dle § 212 a § 212a o.s.ř. odvoláním napadený rozsudek soudu I. stupně, včetně řízení jeho vydání předcházející, a po nařízení jednání 19.1.2026, dospěl k následujícím zjištěním a závěrům:
11. Podle § 7 IZ nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.
12. Podle § 235 IZ neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovu opomenutí (odst. 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen "odpůrčí žaloba"), není-li dále stanoveno jinak (odst. 2).
13. Podle § 237 IZ povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch (odst. 1). Osoby, které vydaly dlužníkovu plnění z neúčinného právního úkonu do majetkové podstaty, se mohou po skončení insolvenčního řízení domáhat jeho vrácení, jen nebylo-li použito k uspokojení věřitelů nebo nebylo-li s ním nakládáno jiným zákonem povoleným způsobem (odst. 3).

14. Podle § 239 IZ odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozičními oprávněními, a to odpůrcí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty. Jestliže v době zahájení insolvenčního řízení probíhá o téže věci řízení na základě odpůrcí žaloby jiné osoby, nelze v něm až do skončení insolvenčního řízení pokračovat (odst. 1). Rozhodne-li o tom věřitelský výbor, podá insolvenční správce odpůrcí žalobu vždy. Nejsou-li v majetkové podstatě peněžní prostředky potřebné ke krytí nákladů na podání odpůrcí žaloby a vedení incidenčního sporu, může insolvenční správce podmínit podání odpůrcí žaloby nebo další vedení incidenčního sporu tím, aby mu věřitelé poskytl na úhradu těchto nákladů přiměřenou zálohu. Skončí-li incidenční spor úspěchem insolvenčního správce, mohou věřitelé, kteří zálohu poskytl, požadovat její náhradu jako pohledávku za majetkovou podstatou (odst. 2). Insolvenční správce může podat odpůrcí žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůrcí nárok zanikne (odst. 3). Dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžité plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůrcí žalobou vedle určení neúčinnosti dlužníkovu právního úkonu i toto peněžité plnění nebo peněžitou náhradu plnění. Vylučovací žaloba není přípustná (odst. 4).
15. Podle § 241 IZ zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu (odst. 1). Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že zvýhodňující právní úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku (odst. 2). Zvýhodňujícími právními úkony jsou zejména úkony, kterými dlužník a) splnil dluh dříve, než se stal splatným, b) dohodl změnu nebo nahrazení závazku ve svůj neprospěch, c) prominul svému dlužníku splnění dluhu nebo jinak dohodl anebo umožnil zánik či nesplnění svého práva, d) poskytl svůj majetek k zajištění již existujícího závazku, ledaže jde o vznik zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné (odst. 3). Zvýhodňujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby (odst. 4). Zvýhodňujícím právním úkonem není a) zřízení zajištění závazku dlužníka, obdržel-li za ně dlužník současně přiměřenou protihodnotu, b) právní úkon učiněný za podmínek obvyklých v obchodním styku, na základě kterého dlužník obdržel přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležité pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka, c) právní úkon, který dlužník učinil za trvání moratoria nebo po zahájení insolvenčního řízení za podmínek stanovených tímto zákonem.
16. Odpůrcí žaloba byla podána insolvenčním správcem dlužníka dne 14.2.2023 a účinky rozhodnutí o úpadku nastaly okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku dne 14.2.2022 (A-13), žaloba byla ve smyslu § 239 odst. 1 a 3 IZ podána včas (v prekluzivní lhůtě) a jedinou k tomu aktivně věcně legitimovanou osobou, tj. insolvenčním správcem dlužníka. Odporované právní jednání dlužníka bylo uskutečněno v rozhodném období od 31.5.2019 do 3.3.2021, k zahájení insolvenčního řízení došlo dne 4.1.2022 s účinky ke dni 5.1.2022, bylo učiněno v posledních 3

letech před zahájením insolvenčního řízení, a to ve prospěch osoby blízké nebo osoby, jež tvoří s dlužníkem koncern (§ 241 odst. 4 IZ).

17. Předně odvolací soud konstatuje, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními soudu I. stupně, jen pro krátkost na ně odkazuje a pro úplnost dodává, že v době podání žaloby správce evidoval pohledávky věřitelů v celkové výši 11 273 345,43 Kč, z čehož je 582 246,42 Kč zajištěných a 10 691 099,01 Kč nezajištěných, z čehož jsou zjištěny pohledávky nezajištěných věřitelů ve výši 3 843 239,15 Kč a zajištěných věřitelů ve výši 582 246,42 Kč. Popřeny byly pohledávky nezajištěných věřitelů ve výši 6 847 859,86 Kč, tj. pohledávka Jiřího Svobody ve výši 5 041 329,86 Kč (P8) a pohledávka TEMPUS NATION s.r.o. (P10) ve výši 1 806 530 Kč. Žalobce odhadl hodnotu majetkové podstaty na 2,1 mil. Kč, jež po odečtení zapodstatových pohledávek a v závislosti na výsledku incidenčních sporů poskytne buďto uspokojení nezajištěných věřitelů ve výši 27 % anebo 12 %. K tomu odvolací soud dodává, že v mezidobí bylo řízení ve věci určení pravosti a výši pohledávky (P10) pravomocně skončeno, zastavením řízení, uvedená pohledávka nebyla zjištěna (sp.zn. 213 ICM 1641/2022), řízení vedené pod sp.zn. 206 ICM 1649/2022 o určení pohledávky (P8) bylo pravomocně skončeno, když Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 3.11.2025, sp.zn. 105 VSPH 145/2025 potvrdil rozsudek soudu I. stupně ze dne 9.12.2024, jímž bylo určeno, že Jiří Svoboda má za dlužníkem pohledávku (P8) ve výši 4 982 580,82 Kč. V dalším žalobce (správce) eviduje zapodstatové pohledávky FÚ ve výši 151 173 Kč, JUDr. Zuzany Červenkové ve výši 492 926,70 Kč a pohledávku z titulu odměny zřejmě ve výši 344 850 Kč.
18. Pokud se jedná o celkovou (aktuální) výši pohledávek nezajištěných věřitelů, odvolací soud konstatuje, že z insolvenčního rejstříku je zřejmé, že věřitel JUDr. Usnul má za dlužníkem pohledávku ve výši 6 655 Kč, VZP pohledávku ve výši 9 221 Kč, ČSOB, a.s. pohledávku ve výši 447 391,10 Kč, ACCOUNT ONE s.r.o. pohledávku ve výši 73 357,77 Kč, ČSSZ pohledávku ve výši 38 586 Kč, EULER HERMES SA pohledávku ve výši 695 961,35 Kč, UniCredit Leasing nemá již žádnou pohledávku za dlužníkem (B-24; uspokojení z majetku podléhajícího zajištění), Jiří Svoboda pohledávku ve výši 4 982 580,82 Kč, TEMPUS NET s.r.o. pohledávku ve výši 1 269 919,93 Kč, TEMPUS NATION s.r.o. nemá pohledávku za dlužníkem, FÚ pro hlavní město Prahu pohledávku má ve výši 1 080 959 Kč, JUDr. Červenková nemá pohledávku za dlužníkem (P12-8; zpětvzetí), Šafář & Partners, s.r.o. nemá žádnou pohledávku za dlužníkem (P13-6), tj. celková výše zjištěných pohledávek nezajištěných věřitelů činí 8 604 631,97 Kč, majetek dlužníka představují prostředky na účtu majetkové podstaty ve výši 1 613 251,23 Kč (po zpeněžení majetku zapsaného do soupisu majetkové podstaty), kdy po úhradě zapodstatových pohledávek dosáhne uspokojení pohledávek nezajištěných věřitelů výše 1 117 228,23 Kč, což představuje uspokojení ve výši 12,98%.
19. K rozsahu majetkové podstaty odvolací soud dodává, že do majetkové podstaty dlužníka byl zapsán majetek tvořící předmět zajištění (neuspokojují se nezajištění věřitelé vyjma 69 989,64 Kč) v hodnotě 740 000 Kč (byl zpeněžen) a zůstatek na účtu dlužníka ve výši 879 897,41 Kč. Zprávou o stavu řízení (B-40) správce informoval soud, že majetek zahrnutý do majetkové podstaty byl zpeněžen s tím, JUDr. Červenková uhradila ve splátkách částku 1 841 301,52 Kč a na její zapodstatovou pohledávku bylo plněno 492 926,70 Kč, přičemž na účtu majetkové podstaty se nachází finanční prostředky 1 613 251,23 Kč. Ze shora uvedeného je zřejmé, že celková výše pohledávek nezajištěných věřitelů činí 8 604 631,97 Kč (po rozhodnutím VSPH) a celkový objem prostředků na účtu majetkové podstaty činí 1 613 251,23 Kč (včetně hyperochy), pročež uspokojení nezajištěných věřitelů nepřesáhne 18,74 % hodnoty jejich pohledávek. Přesněji řečeno, s ohledem na přednostní úhradu zapodstatových pohledávek (FÚ a správce) pak lze

předpokládat, že na účtu majetkové podstaty zůstane pro úhradu pohledávek nezajištěných věřitelů jen částka 1 117 228,23 Kč, což představuje uspokojení zjištěných pohledávek nezajištěných věřitelů toliko ve výši 12,98 %. Ohledně tvrzené pohledávky za JUDr. Červenkovou ve výši 7 560 142 Kč odvolací soud konstatuje, že mezi JUDr. Červenkovou a správcem byla uzavřena dohoda o narovnání, kdy ve prospěch majetkové podstaty byla uhrazena částka 1 841 301,52 Kč a správce uhradil JUDr. Červenkové částku 492 926,70 Kč (B-40).

20. Právní jednáním dlužníka se (obecně vzato) rozumí takový projev vůle dlužníka (ať již ve formě konání nebo opomenutí), jenž vyvolává určité právní následky. Právním jednáním dlužníka je i projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, jelikož jde o projev vůle směřující k právnímu následku, jímž je zánik povinnosti splnit dluh (závazek). Neúčinným právním jednáním dlužníka může být také plnění dlužníka na již splatný dluh. Prospěch, který se věřiteli dostane v důsledku takového zvýhodňujícího právního jednání dlužníka, totiž nespočívá v tom, že věřitel dostane od dlužníka více, než by mu náleželo (nebýt úpadkové situace dlužníka), ale že je poskytnutým plněním zvýhodněn proti jiným věřitelům (kteří by měli v konkursu pro účely poměrného uspokojení z nedostatečného majetku dlužníka stejné postavení jako věřitel, jehož pohledávku se dlužník rozhodl uspokojit). Právě selektivnímu uspokojování jednoho věřitele v neprospěch ostatních věřitelů má zabránit institut neúčinnosti zvýhodňujícího právního jednání upravený § 241 IZ. Zásada *par conditio creditorum* (*pari passu*), neboli zásada poměrného uspokojování nároků věřitelů (nezajištěných věřitelů), je jednou z hlavních zásad insolvenčního řízení, jež je modifikována zvláštními nároky některých věřitelů. Podstatou neúčinnosti právních jednání podle IZ je především zajištění ochrany věřitelů před právními jednáními dlužníka, které v konečném důsledku krátí věřitele. Je rozhodující, zda dlužník dluh uhradil způsobem (v rozsahu), v jehož důsledku se věřiteli dostalo na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu (dle § 241 odst. 1 IZ), čímž věřitele zvýhodnil oproti ostatním věřitelům (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28.2.2018, sen.zn. 29 ICdo 37/2015 nebo ze dne 16.10.2018, sen.zn. 29 ICdo 84/2016, anebo ze dne 15.4.2023, sen.zn. 29 ICdo 108/2022).

21. Je-li dlužník v úpadku, není namístě, aby jakkoliv uspokojoval pohledávky věřitelů (predikoval, jakou část dluhu může uhradit tomu kterému věřiteli ze skupiny věřitelů stejného postavení), ale aby řešil uspokojení pohledávek věřitelů prostřednictvím insolvenčního řízení. V takovém případě by byl věřitel uspokojen podle pravidel uspokojení stanovených v IZ pro ten který způsob řešení úpadku. K naplnění skutkové podstaty podle § 241 IZ se nevyžaduje úmysl zvýhodnit věřitele, ale pouze zjištění, že dlužník byl v době uskutečnění zpochybněného právního jednání v úpadku (nebo že toto právní jednání vedlo k dlužníkovu úpadku). Obecně platí závěr, že podmínky odporovatelnosti se posuzují ke dni vzniku právního úkonu (v poměrech § 241 IZ se takto zkoumá, zda v době vzniku zvýhodňujícího právního úkonu byl dlužník v úpadku, nebo zda takový právní úkon k jeho úpadku vedl ve smyslu § 214 odst. 2 IZ). Pro posouzení, zda je právní jednání dlužníka neúčinným zvýhodňujícím právním jednáním ve smyslu § 241 IZ, je nutné splnění následujících předpokladů: a) v důsledku uvedeného právního jednání se žalovanému dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu, b) dotčené právní jednání dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo tento právní úkon vedl k dlužníkovu úpadku, a byl učiněn ve prospěch žalovaného (tj. osoby, která není osobou blízkou dlužníkovi, ani osobou, která s dlužníkem tvoří koncern) v době jednoho roku před zahájením insolvenčního řízení, c) na právní jednání nedopadá žádná z výjimek zakotvených v § 241 odst. 5 IZ (srov. opět judikaturu shrnutou Nejvyšším soudem v důvodech rozsudku sen.zn. 29 ICdo 90/2016). V řízení o odpůřčí žalobě podle IZ tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně okolností zakládajících neúčinnost odporovaného právního jednání dlužníka

insolvenčního správce, jenž je také výlučně nositelem práva odpůrcí žalobu podat. Nositelem důkazního břemene ve vztahu k výjimkám popsáným v § 241 odst. 5 IZ je osoba, v jejíž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn (žalovaný; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.4.2014, sen.zn. 29 ICdo 14/2012, uveřejněný pod číslem 113/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a též rozsudky Nejvyššího soudu sp. 29 Cdo 3815/2014, sp.zn. 29 Cdo 347/2017 a sen.zn. 29 ICdo 90/2016).

22. V projednávané věci se žalobce podanou žalobou domáhal určení neúčinnosti bezhotovostních bankovních plateb dlužníka ve prospěch žalovaného v celkové výši 1 035 000 Kč, jež byly realizovány v rozhodném období od 12.11.2019 do 15.3.2021 s tím, že se jedná o zvýhodňující právní jednání ve smyslu § 241 IZ, když žalovaný poskytl dlužníku celkem 14 zápůjček, jež mu ve výši shora uvedené vrátil odporovaným právním jednáním, aniž by bylo s to na daný případ uplatnit § 241 odst. 5 písm. b) IZ, neboť žalovaný jako jediný jednatel a společník dlužníka byl v rozhodné době osobou mu blízkou (§ 22 odst. 2 o.z.), dlužník byl v rozhodné době ve stavu úpadku ve formě platební neschopnosti, když měl vícero věřitelů (např. TEMPUS NET s.r.o., EULER HERMES SA, Jiří Svoboda) s pohledávkami více než 30 dní po splatnosti, jež dlužník nehradil po dobu delší 3 měsíců, přičemž stav předlužení se podává z účetnictví dlužníka (výsledek hospodaření za rok 2020).

23. K odvolací argumentaci a argumentaci žalovaného před odvolacím soudem ohledně mu poskytnutých plateb ve vazbě na vzájemné plnění mezi dlužníkem a žalovaným odvolací soud konstatuje, že nedává žádný smysl, měl-li žalovaný ke dni 15.3.2021 pohledávky za dlužníkem v celkové výši 3 477 500 Kč a dlužník v období od 31.5.2019 do 3.3.2021 uhradil toliko částku 1 035 000 Kč, aby nepřihlásil zbývající část pohledávek do insolvenčního řízení dlužníka. V daném ohledu nebyly další pohledávky žalovaného za dlužníkem osvědčeny jinak než tabulkami ze dne 3.12.2024 (sp.zn. 206 ICM 1649/2022), na něž žalovaný odkazuje i v podaném odvolání. Pokud se jedná o postoupenou část pohledávky ve výši 4 560 000 Kč na Jiřího Svobodu, odvolací soud konstatuje, že tato byla postoupena smlouvou o postoupení ze dne 9.2.2021, čímž došlo ke změně v osobě věřitele, aniž by žalovaný mohl ohledně uvedené částky namítat, že tuto lze zahrnout do celkové bilance vzájemných plnění (úhrad) mezi dlužníkem a žalovaným, tj. počítat s celkovou pohledávkou ve výši 8 040 500 Kč. Ostatně na uvedenou část pohledávky, jež byla postoupena na Jiřího Svobodu, nebylo dosud ničeho uhrazeno a tato je současně přihlášena touto osobou do insolvenčního řízení. Z uvedeného lze dovodit, že v rozhodném období od 31.5.2019 do 3.3.2021 sice žalovaný poskytl dlužníku zápůjčky v celkové výši 1 485 000 Kč, zatímco ze strany dlužníka žalovaný obdržel plnění ve výši 1 035 000 Kč, což představuje 69,69 % hodnoty jeho pohledávky, přičemž „kladná bilance“ ve prospěch dlužníka ve výši 450 000 Kč představuje oněch 30,31 % (rozdíl mezi celkovou výši jeho pohledávky za dlužníkem a plněním, jež se mu dostalo), avšak bylo nutno zohlednit skutečnou výši pohledávky žalobce v poměru k uspokojení, jež se mu sporným právním jednáním od dlužníka dostalo. V dalším nutno uvést, že i kdyby se v řízení potvrdilo, že celková výše pohledávky žalovaného za dlužníkem ke dni 15.3.2019 činila 3 477 500 Kč, sporné plnění na uvedenou pohledávku by představovalo 29,76 %, což je plnění vyšší, než by se dostalo ostatním nezajištěným věřitelům v insolvenčním řízení. Pokud se jedná o zmiňované tabulky zápůjček ze dne 3.12.2024 (sp.zn. 206 ICM 1649/2022), z těchto plyne, že stav pohledávky žalovaného za dlužníkem ke dni 31.5.2019 činil 4 227 160,91 Kč, kdy v rozhodné době se půjčkami navýšila o dalších 1 845 000 Kč, tj. celkem na 6 072 160,91 Kč, přičemž výsledný stav pohledávky žalovaného za dlužníkem ke dni 3.3.2021 činil 3 627 449,91 Kč a ke dni 15.3.2021 pak 3 477 499,91 Kč. Za uvedené období dlužník provedl vratky půjček/zápůjček ve prospěch žalovaného v celkové výši

2 444 661 Kč (bez vratky ze dne 15.3.2021 a s ní ve výši 2 594 661 Kč), z toho sporné platby (vratky) činí 1 035 000 Kč (včetně vratky 150 000 Kč ze dne 15.3.2021), dále je nutno pohledávku ponížít též o další částku 1 559 661 Kč, tj. v části, jež zanikla zaplacením a pokud se žalovanému na ní dostalo úhrady ve výši 1 035 000 Kč, tj. 22,93 % hodnoty jeho (celkové) pohledávky, je tato vyšší než úhrada, jež se dostane nezajištěným věřitelům na jejich pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení. Ze shora uvedeného je zřejmé, že podmínka ve smyslu § 241 odst. 1 IZ byla naplněna, neboť žalovanému se na jeho pohledávku sporným plněním dlužníka dostalo uspokojení 22,93 %, nezajištění věřitelé, jež své pohledávky do řízení přihlásili, budou v insolvenčním řízení uspokojeni jen v rozsahu cca 12 -18 %. V daném ohledu nebylo jakkoliv významné, zda dlužník věřiteli vracel jednotlivé zápůjčky, anebo bylo počítáno se zápůjčkou celkovou v celém jejím souhrnu, když sporným je jednání učiněné dlužníkem v rozhodném období, nikoliv to, na co měl dlužník konkrétně plnit anebo to, co měl plnit žalovaný dlužníku (jednalo se o plnění závazku dlužníka vůči žalovanému, což žalovaný nerozporoval).

24. V průběhu jednání před odvolacím soudem žalovaný trval na tom, že na úkor ostatních věřitelů v jeho případě nedošlo k vyššímu uspokojení, zdůraznil, že dlužníka takto průběžně financoval od počátku, což je ve stavebnictví běžné. K výtěžku zrealizovaných projektů nedošlo, žalovaný měl pohledávky za dlužníkem původně v řádu 8 mil. Kč, v rozhodném období poskytl dlužníkovi více, než od něj získal zpět. Žalovaný nabídl žalobci k vypořádání cca 200 000 Kč s tím, že žalobci se tato částka zdála nízká. Považoval by za absurdní nepřihlédnout k tomu, že se nejednalo o stále ty samé peníze, které byly dlužníku poskytovány opakovaně a zase zpět. Zvýhodnění dlužníka je třeba posuzovat dle tzv. „hypotetického konkursu“ tedy, jaké by bylo jeho zvýhodnění v případě konkursu a úpadku v rozhodném období, tj. v období, kdy poskytoval žalovaný dlužníku zápůjčky. Nelze tak totiž činit k tzv. reálnému konkursu, který probíhá nyní. Vysvětlil, že kdyby žalovaný dlužníkovi půjčky neposkytoval, neměl by dlužník peníze na provoz společnosti a peníze by na dlužníkovu činnost chyběly, přednostně byly vypláceny peníze na provoz, závazky nebyly umořovány rovnoměrně, umořovány byly prvně pohledávky žalovaného. Soud I. stupně neprovedl posouzení tzv. „hypotetického konkursu“ a na vyřešení této otázky zcela rezignoval. Odvolací soud je zajedno se soudem I. stupně v tom, že se netřeba zabývat řešením otázky „hypotetického konkursu“, ale popstačí, když se soud I. stupně správně zabýval a vyřešil otázku konkursu reálného. Konečně, jak vyplývá z tvrzení žalovaného, pokud by průběžně dlužníka nefinancoval půjčkami, byla by společnost v úpadku podstatně dříve. Správnost těchto úvah je podložena i dlužnickým návrhem na konkurs, který vypracoval žalovaný osobně, včetně předložených seznamů majetku a závazků (opatřených podpisem a doložkou správnosti a úplnosti), ve kterých stojí že je majetek dlužníka ke dni podání návrhu ve výši 104 000 Kč, na pokladně je zůstatek 850 Kč, na bankovním účtu 0 Kč, v seznamu závazků je splatnost neuhrazených závazků od roku 2014 průběžně až ke dni úpadku. Navíc, jak správně připomněl žalobce, nebyl tvrzen ani prokázán žádný revolvingový nebo obdobný úvěr nebo žádná dohoda mezi dlužníkem a žalovaným, podnikání dlužníka financoval formou zápůjčky také pan Seifert a pan Svoboda, kteří v rámci incidenčního sporu zápůjčky dlužníkovi prokázali.

25. Pokud se jedná o podmínky vymezené § 241 odst. 2 IZ, odvolací soud shodně se shora citovanou judikaturou Nejvyššího soudu konstatuje, že stran prokazování naplnění podmínky existence úpadku dlužníka v rozhodné době, resp. že takové jednání k úpadku dlužníka vedlo, a to v době, kdy dlužník činil sporné platby, bylo nutno zabývat se tím, zda je žalovaný osobou blízkou dlužníku, jelikož právní jednání učiněné v prospěch takové osoby zakládá vyvratitelnou právní domněnku, že dlužník byl v úpadku. Slovní spojení „osoba blízká“ (dlužníku) a osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ je nutno vykládat způsobem vymezeným legální definicí těchto pojmů v příslušných právních předpisech; srov. pro dobu po 1.1.2014 ustanovení § 22 o.z. a § 79 zákona

č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen ZOK). Z důvodů vysvětlených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1.8.2002, sp.zn. 21 Cdo 2192/2001, uveřejněném pod číslem 53/2004 Sb. rozh. obč. je právnická osoba (dlužník) zásadně bez dalšího osobou blízkou členu svého statutárního orgánu. Statutární orgán dlužníka – jednatel (žalovaný) je proto osobou blízkou dlužníku, protože byla právní domněnka obsažena v § 241 odst. 2 IZ naplněna a popíral-li žalovaný existenci úpadku dlužníka, bylo na něm, aby své tvrzení prokázal (leželo na něm důkazní břemeno).

26. Z provedeného dokazování soudem I. stupně vyplynulo, že se dlužník nacházel v rozhodné době v úpadku, a to minimálně ve formě platební neschopnosti, když měl tou dobou vícero věřitelů s pohledávkami více jak 30 dnů po splatnosti a tyto dlužník nehradil po dobu více než 3 měsíce po splatnosti. Konkrétně se pak jedná o pohledávku věřitele EULER HERMES SA ve výši 695 961,35 Kč, jejíž jistina ve výši 420 569,60 Kč je splatná od 14.3.2017 a pohledávku věřitele TEMPUS NET s.r.o. ve výši 560 835 Kč se splatností od 10.11.2016. Nehradil-li dlužník uvedené pohledávky a tyto nebyly dosud uhrazeny (jsou přihlášeny a zjištěny v insolvenčním řízení), nemohl žalovaný shora uvedenou domněnku existence úpadku v rozhodné době vyvrátit. Na uvedené nemá žádný vliv, že v rozhodné době nebyl zjištěn úpadek dlužníka, nebyl podán insolvenční návrh, ani to, že zde existují další věřitelé, jejichž pohledávky byly uhrazeny (hrazeny). Není pak pravdou, že by soud I. stupně neumožnil žalovanému doplnit jeho tvrzení a důkazy stran dosud zjištěného skutkového stavu – tj. neexistence úpadku dlužníka) v rozhodné době, širšího kontextu zápůjček a vztahů financování dlužníka, včetně již zmiňované tabulky, neboť na jednání konaném dne 24.3.2025 (č.l. 17) mu k tomu poskytl lhůtu 30 dnů, o což žalovaný s ohledem na procesní situaci požádal.
27. Ohledně tvrzení žalovaného stran běžné obchodní praxe (financování dlužníka) nutno jen pro úplnost dodat, že uvedené tvrzení není pro danou věc jakkoliv významné, když § 241 odst. 5 písm. b) IZ (výjimka ze zvýhodňujících neúčinných právních jednání) se nevztahuje na osoby dlužníku blízké-žalovaného. Ze shora uvedeného vyplynulo, že soud I. stupně dospěl ke správným závěrům, když určil, že odporované právní jednání dlužníka vůči žalovanému je neúčinným právním jednáním a uložil žalovanému povinnost ve smyslu § 239 odst. 4 ve spojení s § 237 IZ zaplatit částku 1 035 000 Kč na účet majetkové podstaty dlužníka.
28. Pokud se jedná o odvolání proti bodu III. výroku odvolací soud konstatuje, že v řízení zcela úspěšný žalobce nebyl zastoupen právním zástupcem (advokátem), protože mu náležela náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč/úkon (§ 151 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.), a to za každý úkon v daném řízení- tj. podání žaloby, písemné podání ve věci, 2 x účast na jednání (4 úkony), tj. ve výši 1 200 Kč.
29. Pokud se jedná o odvolání proti bodu IV. výroku, soud I. stupně nepochybil, když neúspěšnému žalovanému uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 2 000 Kč, od něž je žalobce jako insolvenční správce ze zákona osvobozen, přičemž odkaz na zákon č. 549/1991 Sb. (nikoliv č. 249/1991 Sb.) na uvedeném ničeho nemění.
30. Vzhledem k shora uvedenému odvolací soud postupoval dle § 219 o.s.ř. a napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil.
31. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a procesně úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Žalobce byl v odvolacím řízení zastoupen advokátem,

který není plátcem DPH. Dne 1. 1. 2025 nabyla účinnosti vyhl. č. 258/2024 Sb., kterou se mění advokátní tarif 2024 (dále jen vyhláška a advokátní tarif 2025); v řízení před soudem odvolacím má proto dle čl. II vyhlášky (přechodná ustanovení) nárok na odměnu za dva úkony právní služby ve výši 5 620 Kč (převzetí věci a účast na jednání) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu 2025, a náhradu hotových výdajů v paušální výši 450 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 2025, tj 12 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí – vyjma rozhodnutí o náhradě nákladů řízení - je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu, prostřednictvím soudu I. stupně.

Toto rozhodnutí se považuje za doručené okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (§ 71 odst. 2 IZ); lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne, kdy bylo rozhodnutí doručeno adresátu zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 IZ).

Praha 19. ledna 2026

JUDr. Ing. Kamila Balounová, v. r.
předsedkyně senátu